

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

DEVIAT NOCÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

JINÉ SVĚTY

DEVĚT NOCÍ

DESET NOCÍ

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Zuzana Strachotová, 2026

Illustration © Josef Surý, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0273-9 (print)

ISBN 978-80-278-1643-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1644-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1645-3 (pdf)

Zdeňku Pobudovi.
Za všechno, co jsi pro mě udělal.
Za všechno, co jsi pro nás udělal.
Za všechno, co jsi pro mě... pro nás znamenal.

Seře, Leemu, Ronaldovi, Jasonovi a Stevovi za čas,
který jsme spolu strávili a ještě strávíme. Miluji vás.
Hluboce. Bezmezně. Navždy.

PŘED TŘIADVACETI LETY

Auto se prořítilo zatáčkou téměř smykem. Vztekle zavrčel, srovnal směr a s obavou sáhl do krabice, kterou měl připevněnou na přední sedačce. Odkryl cíp deky a zkontroloval narůžovělou tvářičku ukrytou v záhybech hrubé látky. Prstem pravé ruky opatrně pohladil sametovou kůži. Malé rtíky se mu pokusily prst nasát v zoufalé touze zaplašit hlad. Odtáhl se, sáhl do přihrádky pro nádobu s rosolovitou hmotou a nechal dítě lehce přičichnout. Přitom musel zhluboka dýchat, aby potlačil nenávist kolující v žilách.

Nenávidí je. Všechny je tak strašně nenávidí! Vzali mu všechno, ale tohle mu nevezmou. Jen na vteřinu před sebou znovu spatřil výraz v tváři umučené matky, již kněží popravili, stejně jako celou jeho rodinu. Jen na vteřinu znovu ucítil prst na spoušti, když zastřelil svou nejmladší sestřičku. Vše, co měl, zmizelo v jediné vteřině. Nenáviděl brány svého města i ten bordel v Pajutě.

Nenáviděl bábu, co té díře šéfovala. Byla to její vina. Nechali ji umřít.

„Zkapala v noci, panáčku. Nezvládla porod. Ale fracek po ní zůstal. Nejspíš bude tvůj,“ řekla.

Usmál se při vzpomínce na to, jak jí pěstí vyrazil půlku zubů. Ječela jako pominutá, přesto jí to bylo k ničemu. Nepamatoval si, jak zlikvidoval ostrahu, všechno měl úplně zamlžené. První jasná myšlenka zaplála až při pohledu do krabice, odkud se na něj dívaly ty její tmavé oči. Jeho oči. Byla na světě jen pár hodin a už neměla nic. Tak jako on. Byli rodina. Poslední dva na celém světě.

Otočil se k té ženštině a jen s největším odporem vyštěkl otázku: „Kdy se narodila? Dostala něco k jídlu? Postaral se o ni někdo? Tak mluv!“

Křčila se na zemi jako ten největší lidský odpad. „F nofi. Nalodila fe f nofi,“ huhlala zkrvavenými ústy.

Stačil mu jediný pohled do krabice, aby pochopil, že se o novorozeně nikdo nezajímal. Jedním krokem překonal vzdálenost, popadl kurtizánu za krajkový límec šatů a přitáhl si ji blíž. Do nosu ho udeřil pach levné voňavky.

„Sežeň jí něco k jídlu, jinak ti vymlátím celou držku, takže budeš kouřit péra bezzubá!“

Jedna z přítomných žen se konečně odvážila pohnout. „Doběhnu pro Cynthii, má malého kluka. Bude mít mléko.“

Novorozeně se dalo do pláče. Aniž by vnímal vyděšené pohledy zbylých žen, které se v pokoji shromáždily, sáhl do krabice. Přivinul si toho malého tvora k hrudníku.

Poslední kapka jeho krve...

Rysy mu ztvrdly. Prudce vzhlédl a ženy svorně vyjekly. Některé se přitiskly ke zdi, jiné samy k sobě. Všem pohlédl do očí.

„Vrátím se za devět dní. Do té doby se o ni postaráte. Jestli zemře, zabiju každou z vás, jak tu stojíte. Nikde se přede mnou neschováte. Dojdu si pro vás do jakékoli díry, ve které se pokusíte schovat. Víte, jaké má armáda postavení. Cekněte o tom, co se tu stalo, a celej dům radosti udám Inkvizici.“ Během svého proslovu sáhl do vnitřní kapsy košile a hodil na zem malý váček. „Bude živá, budete držet hubu, a dostanete dvojnásobek.“

Jen o několik minut později se přiřítily dvě ženy. Ujistil se, že se o malou postarají, a vydal se pryč.

Další prudká zatačka ho vytrhla ze vzpomínek. Byl na cestě už moc dlouho. Byl příliš vyčerpaný. Veškerý čas věnoval pátrání a přípravě všeho potřebného. Ještě teď ho vzpomínka na proniknutí do Věže inkvizitorů dělila. Za to riziko to ale stálo. Měl, co potřeboval, a navíc malý bonus k tomu. Volba nového otce představeného vypukne už za týden, a ať už se vlády chopí otec Sergius, nebo otec Felebius, bude připraven. Počká si tak dlouho, jak bude nutné. Znovu sešlápl plyn.

Do města dorazil za soumraku. Řadový dům stál v nevýrazné čtvrti a byl k nerozeznání od ostatních. Jako by se snažil zapadnout ještě o chlup víc a stát se naprosto neviditelným. Zaparkoval v boční ulici. Jakmile zhasl světlo, ponořilo se okolí do skoro neproniknutelné tmy. V dálce se kolem jediné lampy vznášel slabý světelný opar. Ideální.

Opatrně vyndal krabici se spícím pasažérem a nelslyšně se vydal k domu. Cedula na dveřích ho ujistila o správném majiteli. Dvakrát rázně zaklepal.

Po celou dobu čekání bojoval s touhou vlámat se dovnitř. Když se v chodbě rozsvítilo světlo, přehodil si krabici do levé ruky.

Dveře se pootevřely na skulinu a v ní se objevilo vyděšené hnědé oko.

„Věřit a nepochybovat. Je mi ctí setkat se s vykonavatelem citadelské vůle,“ špitla žena a bezděčně ukročila dozadu. „Přejete si, mladý pane?“

Jediným pohybem rozrazil dveře.

Vyděšeně před ním ustoupila ještě dál. Černé vlasy měla upravené do klasického střihu podle citadelského vzoru, lem šedé noční košile sotva zakrýval bosé nohy. Mohla být možná o deset let starší než on, tak kolem třiceti.

Natlačil ji až do vstupní haly.

„Dobře mě poslouchej! Víš, kdo jsem, takže víš, že si s tebou můžu dělat, co chci. Zkus na nás jakkoli upozornit a zabiju tě. Jasný?“

Horlivě přikývla.

„Kde máš děti?“

Oči se jí rozšířily ještě víc.

„Já vám nerozumím,“ zakňourala.

„Nezkoušej si se mnou zahrávat,“ popošel blíž. „Citadela eviduje dva roky starou dívku a také chlapce narozeného minulý měsíc. Po domácím porodu jsi s ním už nebyla na kontrole. Kde je?“

Padla na kolena, prsty zaryla do noční košile.

„Snažně vás prosím, pane, smilování!“

Zatnul zuby a rozhlédl se po domě. Pak vykročil ke schodišti. Vrhla se k němu a popadla ho za cíp vojenské košile. Hrubě ji setřásl a pokračoval dál.

V patře se nacházela jen krátká chodba a troje dveře. Namátkou vyzkoušel levé. Žena za ním vydala přidušené zakvilení.

Dětský pokoj byl velký, ale až na dvě postýlky téměř prázdný. Okno zakrývaly tmavé závěsy. Rozsvítil a místnost zalilo kalné žluté světlo. Děti se zavrtěly.

Přistoupil k postýlce, kde ležel nedávno narozený chlapec. Bez rozpaků ho otočil na záda.

Žena se k němu vrhla. Odstrčil ji, až spadla na zadek. Potom se pohledem vrátil zpět. Stačil okamžik, aby si potvrdil své podezření. Dítě trpělo postižením. To proto ho nevzala na povinnou kontrolu.

„Kdy tě viděli sousedi venku?“

„P-p-před mě-měsícem,“ brečela.

„Výborně. Porodila jsi před devíti dny. Narodila se ti dcera. Oficiální záznam i kontrola jsou zaneseny v evidenci.“

„O čem to mluvíte? Já mám přece chlapečka.“

„Už ne.“

Ticho.

„Co-cože?“

Z krabice se ozvalo tiché zakňourání, ke kterému se přidalo i starší z obou dětí.

„Koukej ji uklidnit,“ sykl.

Žena se v slzách vrhla k postýlce vlastní dcery.

Položil krabici na zem a opatrně vyndal novorozeně zabalené v dece.

„Nakrm ji.“

Zůstala stát jako přimrazená, prsty drtila postranici postýlky.

„Tak bude to?“

„Já nemám dost...“

Sáhl k opasku a vytáhl pistoli.

„Řekl jsem, abys ji nakrmila.“

Roztrásla se jako osika, ale nakonec si rozvázala šňůrku u krku. Natáhla ruce k miminku, košile se jí přitom svezla z ramene. Jen co si přiložila drobná ústa k prsu, zatnula jí holčička prstíky do kůže a lačně se přisála.

„Perfektní.“

Žena k němu vyděšeně vzhlédla. „Mohu vám dát...“

„Odeť jsi její matka,“ přerušil ji.

Vytřeštila oči a odtáhla dítě. Okamžitě se rozplakalo.

„Vysvětlím ti to úplně naposledy,“ řekl a přistoupil k druhé postýlce, kde spalo starší dítě. Natáhl kohoutek a namířil holčičce přímo na spánek.

Žena si novorozeně ihned znovu přitiskla k prsu.

„Budeš ji vychovávat jako svoji dceru. Budeš se o ni starat, budeš ji krmit. Budeš ji učit, hlídat, utěšovat. Budeš dělat všechno, co matky dělají. A především ji budeš milovat! Vymysli si ohledně porodu, co chceš, pokud se tě někdo bude ptát. Pro svět nyní existuješ jako matka dvou dcer. Pokud se jakkoli odchýlíš od své role, zabiju tě. A zabiju i tvoji dceru. Pokusíš-li se kohokoli kontaktovat, zjistím to a zabiju vás. Nebo udám Inkvizici tvůj vadný genetický kód a nechám celou tvou rodinu vypálit. Zajistiš jí všechno, prostředky k tomu dostaneš. Zítra ti přijde potvrzení o zvýšení příspěvku za ztrátu

manžela. Budeš ode mě pravidelně dostávat kredity, které použiješ na její výchovu. Pokud budeš chytrá, dokážeš něco ušetřit i pro sebe nebo pro tu druhou. Budeš však hospodařit nenápadně a opatrně, aby nikdo nepojal podezření. To vše pod mojí kontrolou. Budu se pravidelně vracet. Zjistím-li, že je něco špatně, můžeš si být jistá, že z tvého rodu už nikdo nespátří světlo světa. Vyjádřil jsem se jasně?”

Po celou dobu na něj zírala neschopna slova, po tvářích se jí koulely slzy hrůzy.

„Beru to jako souhlas.“ S těmi slovy se naklonil do druhé postýlky pro novorozeného chlapce, vložil ho do krabice a vyšel z pokoje.

Dohnala ho u úpatí schodiště.

„Ne, prosím, to nemůžete! To nemůžete...!“

Ignoroval ji.

Znovu ho popadla za lem košile. Svezla se na kolena, jednou rukou přitom stále svírala jeho dcerku.

„Dám vám cokoli! Cokoli! Prosím, neberte mi mého chlapečka. Udělám cokoli, co si budete přát. Neberte mi ho! Prosím. Neberte...“

Udeřil ji do ruky, aby ho pustila.

„Neberte mi ho... Neberte mi ho...“

Otočil se přes rameno a smíloval se jedinou poznámkou.

„Zachránil jsem ti život. Ty teď zachrániš na oplátku jiný.“

„Je to moje dítě!“ naříkala. „Nemůžete mi ho sebrat!“

„Stalo se.“

PRVNÍ ČÁST

Čas činí život snesitelným.
(třetí Boží pravidlo)

„Našli jste ho?“

Agent uhnul očima. „Ne, pane, zdá se, že...“

„Jsme uprostřed lesa, musí tady někde být!“

Miloval, když se strachy krčili.

„Poslali jsme čtyři muže, pane. Žádný z nich se neohlásil.“

I

Nad betonovými domy zavřeštěl pták. Lee Parker se po něm instinktivně ohlédl, ale to byla také jediná nepozornost, kterou si dovolil. Tiskl se zády ke zdi muničního skladu a očima pátral po možném nebezpečí. I když dorazil na místo se zpožděním, dovnitř se stále nikdo neodvážil. Z povstaleckých jednotek byla dobrá polovina mrtvá, druhá se nacházela na opačném břehu přehrady. Nebo spíš kaňonu, opravil se v duchu. Stačilo pár desítek minut a masivní vodní kolos zmizel. Ještě teď mu ozvěna výbuchu pulzovala v uších. Ohlédl se po provizorním týmu, jenž mu byl přidělen ke zlikvidování Jestřábů ukrývajících se ve skladu. Lee ani na okamžik neuvěřil verzi, že by byl agent pouze jeden. Celá operace byla příliš dobře naplánovaná, než aby nepřítel riskoval sólo akci. Jediné štěstí bylo, že se ve skladu nacházely pouze palné zbraně. Výbušniny přechovávali povstalci jinde.

Lee se rozhlédl kolem sebe a zkontroloval pozice obou bývalých Jestřábů, kteří měli se svými jednotkami na starost zneškodnění posledních agentů Citadely. Thomas Carter i John Hall drželi své muže rovnoměrně rozptýlené kolem budovy. Posunky jim naznačil strategii a přesunul se k jednomu z oken. Carter mu poslal dva muže, aby mu asistovali při otevírání okna a kryli ho. Stačilo se na ně jen podívat a zalitoval, že Stone není s ním. Na druhou stranu ho při vzpomínce na něj pokážde zaplavila úleva, když si uvědomil, že jeho přítel jen o vlásek unikl smrti.

Lee trpělivě čekal na signál. Jakmile se z přední strany budovy ozvala palba, odpočítal na prstech tři vteřiny a jeden z povstalců vypáčil okno. Druhý muž přejel puškou prostor a uhnul na stranu, aby mohl Lee vlézt dovnitř.

Jakmile dopadl na podlahu, ucítil píchnutí, až se mu bolestí podlomila noha. Slabě sykl a na okamžik zapochyboval, jestli se neměl také nechat odvést do nemocnice. Provizorně ošetřené zranění od ostrého úlomku kovu, jenž se mu při výbuchu granátu v přehradě zabodl zezadu do stehna, vysílalo do těla vlny intenzivní bolesti. Jenomže představa, že tu někde běhají neobjevení agenti Citadely, nenechala jeho vojenské návyky na pokoji. Přitáhl si blíž k tělu břidlicově modrý kabát, který mu Rivera vnutil k zakrytí jestřábího stejnokroje. Poslední, co potřeboval, bylo, aby si někdo spletl jeho černý oděv s nepřítelovým.

Lee koutkem oka zahlédl, jak se za ním oknem soukají přidělení muži. V duchu zaúpěl. Jejich neohrabanost

mu bude pouze přítěží. Mávl na ně, ať pouze kontrolují prostor, a sám se vydal dál mezi regály.

Budova byla prostorná a celkem dobře vybavená. Pohyb však komplikovalo přítomí. Jak se vzdaloval od okna, ubývalo světla. I tak se mu ale po cestě podařilo ukořistit několik nožů a dva plné zásobníky do automatické pušky. Riverova zbraň ho v dlaních studila, ale potom co jeho vlastní puška skončila odhozená někde v útrobách bývalé přehrady, byl rád za jakoukoli zbraň, kterou mu někdo vrazil do rukou. Kdyby se agenti stihli ukrýt lépe a proniknout hlouběji do města, napáchali by nepředstavitelné škody.

Lee opatrně otevřel dveře a škvírou pohlédl do chodby. Budova měla několik ochozů tvořících patra. Uprostřed byl volný prostor, takže se jakýkoli pohyb dal snadno odhalit. Přiměl se zcela zklidnit dech a rozšířil mezeru mezi dveřmi. Jak předpokládal, jeden z agentů stál v nejvyšším patře a kryl vchod. Druhého agenta nezahlédl. Buď se pohyboval po jednotlivých místnostech a snažil se odstřelovací puškou vyřídit veškerý odpor v okolí budovy, anebo hlídal křížem druhou stranu. Tak jako tak byl Lee v nanejvýš nevýhodné pozici. Šance, že by se dostal z místnosti a zasáhl agenta kryjícího se v patře, aniž by to sám schytal, byla prakticky nulová. Bude muset počkat, než uplyne doba, kterou si s Carterem a Hallem stanovili pro tichou práci. Pokud do patnácti minut nedá signál, zahájí oba bývalí Jestřábové koordinovaný útok k odvedení pozornosti. A risknou tím smrt svých lidí.

Lee se přemístil za dveře a mrkl na hodinky. Zbývalo ještě něco kolem jedenácti minut. Mávl na zbývající

muže a naznačil jim setrvání u okna. Zrovna se skláněl k opasku, aby si lépe upevnil zásobníky, když se otevřely dveře a v zorném úhlu se objevila hlaveň pušky. I přes regály zahlédl, jak se povstalci, vylákaní hlukem, vyklonili do chodby. Lee zareagoval v setině vteřiny. Strhl pušku šikmo dolů a zatáhl. Šlo to snáz, než předpokládal. Agent ztratil rovnováhu, ale rychle se vzpamatoval. Okamžitě sáhl po noži a vrhl se dopředu. Jeho neobvyklá mrštnost Leeho překvapila. Ukročil dozadu, avšak dostal se tím pouze do těsné uličky mezi regály, která přetékala krabicemi. Sáhl po pistoli, jenomže než stihl zamířit, agent mu vykopl přesně na hrudník. Zavrával a přenesl váhu na zraněnou nohu. Tělem mu projela další spalující bolest a v příštím okamžiku už ležel na zádech. Bleskově uchoпил agenta za ruce a čepel nože se zastavila pár centimetrů nad obličejem. Současně s tím se ozval smích.

„No to se podívejme. Snad to není kapitán Parker?“

Lee nepatrně odklonil zbraň. Zaostřil do šera a uvědomil si, že má co do činění se ženou. To proto byla tak rychlá. Předstíral výpad dopředu ve snaze zjistit, jak velkou sílu bude muset vyvinout, aby ji bezpečně shodil.

„Ale, ale,“ pokárala ho, „obávám se, že vám to nemohu dovolit, pane. Co dělá velitel jednotky Jestřábů uprostřed povstalecké základny, a ještě k tomu navlečený v nepřátelských barvách, když má být buď mrtvý, anebo uvězněný?“ usykávala.

„Je to součást plánu,“ zachrčel. „Otec Felebius mě...“

„Kecy! Otec Felebius je mrtvý. Velitel Curtis se spojil s přeživšími. Upozornil nás, že v tom možná máte prsty. Takže... jak si přeješ umřít?“ usmála se.

Lee si na dlouhé proslovy nikdy nepotrpěl. Zlehka povolil, aby si myslela, že ztrácí sílu, a pak plnou silou trhl jejíma rukama. Rukojeť nože udeřila agentku do zubů, až na něj stříkla krev. Vyjekla, a než si uvědomila, co se děje, popadl ji levou rukou za vlasy a pravou sevřel nůž. Vzepřela se, ale ten kousek stačil. Trhnutím otočil čepel proti ní. Ještě spatřil záblesk paniky, než jí hrdlem prošla vlastní zbraň.

Leeho zalila další dávka krve. Znechuceně si přejel čistým rukávem přes obličej a zvedl se. Oděv se mu u krku lepil na tělo, prsty pravé ruky se snažil otřít do kabátu. O pár vteřin později k němu doběhli povstalci. Jeden z mužů mu podal pušku, jež při boji spadla na zem.

„Děkujeme. Překvapila nás. Nestihli jsme ani nic udělat, zmizeli jste za roh. My...“

Lee zvedl ruku. „Jen hlídejte dál tuhle místnost. Schovejte se za regály, držte dveře na mušce a hlavně nemluvte.“

„Nepotřebuješ pomoci?“

Lee se v duchu uchechtl. Pomoci mu? Akorát by ho zdržovali. Znal jen jednoho povstalece, který s ním jakž takž držel krok. A *ta* teď byla na cestě do nemocnice.

„Nejvíc mi pomůžete, když budete střežit tuhle místnost,“ zašeptal.

Jakmile se muži ukryli na svých místech, vrátil se opět ke dveřím. Skulinou vyhlédl ven a zkontroloval pozici druhého agenta. Stanoviště bylo prázdné.

Lee se stáhl zpět. Za normálních okolností by možná riskl rychlý přesun, ale teď, když ho zrazovala noha a agent mohl být kdekoli, si na hrdinství netroufal.

Pohlédl na hodinky. Zbývala minuta. Ještě jednou zkontroloval stav zbraní a připravil se.

Útok ohlásila masivní detonace od vstupu. Hall nejspíš použil výbušninu k uvolnění zabarikádovaných dveří. I to bylo samo o sobě nebezpečné. Uskladněné střelivo se mohlo rychle proměnit ve smrtelnou past. Naštěstí na to Hall myslel a použil rozumné množství. Jen co výbuch dozněl, rozpoutala se přestřelka.

Lee využil zmatku a vyrazil. Jakmile se dostal ze dveří, prudce zatočil a hned skočil za jeden ze sloupů. Ten okamžik přesto stačil, aby spatřil ne jednoho, ale tři agenty, kteří se kryli porůznu v patrech a ostřelovali vchod. Kdyby vyrazil dřív, rozstříleli by ho na místě. Teď však musel využít šance. Vyklonil se doleva a zpoza sloupu vystřelil do nejvyššího patra. Úspěšný zásah potvrdilo padající tělo. Napočítal do pěti a poslal další dávku, tentokrát na nižší ochoz. Agent sebou trhl, nicméně zdálo se, že zásah nebyl vážný. Pak už mohla dovnitř vpadnout povstalecká skupina a úspěšně eliminovat zbytek nepřátel.

Lee se nejdřív přesvědčil, že je okolí čisté, a vysíleně klesl na zem. Potom, co vzrušení z boje polevilo, mu div netekly slzy bolesti. Nejspíš do nemocnice ani nedojde. Na druhou stranu se mu podařilo zabít dva agenty a tím nejspíš zachránit mnoho povstaleckých životů. Nechal kolem sebe proběhnout několik mužů, kteří postupně kontrolovali místnost za místností, dokud se k němu nesklonil Carter. Pomohl mu na nohy a plácl ho po ramenou.

„Dobrá práce, Parkere.“

Lee jen vyčerpaně kývl. Carter stočil pohled do prostoru, jako by mu to snad pomohlo vidět skrze zdi a odhalit skryté nebezpečí.

„Tohle byla nejspíš poslední skupina. Rivera říkal, že jste jich dostali možná šestadvacet. Dalších patnáct jsme vyřídili my. Teď čtyři a o zbytek se snad postarala naše milovaná přehrada,“ kalkuloval. Pak se otočil zpátky. „Zatraceně, seš v pohodě? Jestli chceš, pošlu s tebou někoho, ať tě doprovází.“

Lee po něm vrhl ošklivý pohled, ale stačilo, aby ušel pár kroků, a nakonec neochotně přikývl. Stejně ani nevěděl, kde se nemocnice nachází. Carter mávl na Leeho doprovod, který se právě připojoval ke zbylé jednotce. Muži ihned přispěchali.

„Vemte ho do nemocnice. A koukejte dávat pozor. Nevíme, jestli ještě ve městě nezůstal nějaký agent.“

„Rozkaz, veliteli,“ zasalutovali a nabídli Leemu ruku.

Prosmýkl se kolem nich a vyrazil k východu. Už kolem něj bylo dost rozruchu, nepotřebuje se ještě nechat nosit.

Cesta do povstalecké nemocnice trvala dlouho. Slunce vystoupalo vysoko nad obzor a bušilo do betonových budov i ohromného kaňonu. Ještě včera ráno se díval, jak se paprsky blyští na hladině obrovského jezera. I když se jednalo o přehradu, místo vypadalo krásně a přirozeně, to označení jezero k němu prostě patřilo. A teď je vše pryč. Kráčeli po chodnících kopírujících pravý břeh, takže viděl desítky metrů do propasti. V horku začalo slizké bahno vysychat. Staleté nánosy uvolňovaly pronikavý hnilobný zápach. Pokud brzo nezaprší, budou povstalci

kromě nedostatku jídla, vody a výpadku energie řešit i nákazy. Pach rozkladu spolu s opuštěnými chodníky a ulicemi působil mimořádně depresivním dojmem. Jak se vůbec do téhle situace dostal? Ještě před pár hodinami čekal ve své cele na smrt. Kruci. Ještě před devíti dny se připravoval na akci ve své ubikaci v Citadele.

Ohlédl se po mužích, kteří ho doprovázeli. Rozhlíželi se kolem a v obličejích se jim zračil šok spolu se strachem. Přesto mu pomáhali a své pocity skrývali. Carter, Hall a Harris odvedli dobrou práci. Jsou to tři roky, co uprchli z Citadely. A za tu dobu dokázali z obyčejných lidí vycvičit vojáky. I když se citadelské armádě a obzvláště Jestřábům nemohli rovnat, pořád tvořili protipól, s nímž musela Citadela počítat. Jenomže se jednalo jen o zlomek populace Bloku. Jak se zachovají ostatní lidé, až zjistí, že se ocitli na pokraji záhuby? Bez energie. Bez potravin. Verdikt smrti, který nad ním vynesli, ještě stále nikdo neodvolal. Jak moc po něm budou lidé volat, až se rozkřikne, kdo přehradu odpálil?

Trvalo to možná hodinu, než se jim podařilo obejít celou přehradu. A i když jeho hrdost trpěla, ke konci se už prostě musel nechat podpírat. Poslední desítky metrů začal vidět rozmazaně, a tak vděčně přijal pomoc. Koneckonců jim zachránil život a oba muži si to nejspíš uvědomovali. A co víc, dokonce si toho vážili.

Do nemocnice vpadli zavěšeni jeden do druhého. Lee ho krví nasáklý kabát změnil barvu na tmavě rudou a splýval s jeho jestřábí uniformou, takže když se dopotáceli do místnosti, která byla zařízena jako hlavní ordinace, ozvalo se hned několik výkřiků.

Jako první se k němu přirýtil Collins. Leemu stále ještě přišlo zvláštní vidět bývalého jestřábího medika v doktorském plášti. Hned za ním ho provrtaly důvěrně známé šedé oči. Sera byla v obličeji úplně bílá a na posteli seděla jen proto, že ji tam násilím přidržoval Rivera.

„Co se stalo? Jak rozsáhlá jsou zranění?“ zjišťoval Collins.

„Nic mi není,“ odpověděl Lee. A aby byla jeho potupa kompletní, omdlel.

Ostré výčnělky skal se rýsovaly proti údolí jako chřtán nějaké nestvůry. Přišel se na tu zkázu podívat osobně. Neschopnost. Nic než neschopnost a idioocie. Kdyby bylo po jeho, nikdy by se tohle nestalo.

II

Sera seděla na nemocničním lehátku, jež stejně tak mohlo být i postelí, a nechávala Andrewa, aby kolem ní skákal. Až teď se zjistilo, kolik zranění v bitvě o přehradu utržila. Rozříznutou ruku jí musel znovu zašít, protože i když Parker zranění ošetřil precizně, rána se po střetu s agenty znovu otevřela a stehy zpřetrhaly. Navíc se jí zhoršila hybnost paže a Sera se jen modlila, aby to bylo přechodné. Neuměla si představit, že stráví zbytek života jako pravák. Celé tělo ji pálilo od dezinfekce, kterou ji Andrew prakticky potřel od hlavy až k patě. Ukázalo se totiž, že skoro všude má nějakou oděrku, škrábanec nebo rovnou řeznou ranku od vybuchlého granátu. Přesto... bylo po všem. Čas od času zalétla pohledem ke dveřím pokoje, kde ležel Jason a zotavoval se po operaci. Andrew na něj použil několik zakázaných léků, takže se kvůli tomu navíc strhla pěkná hádka s ostatními lékaři a sestrami. Nakonec zasáhla Sera, když vydala rozkaz s důrazem na to, že je dcerou radního Trantora. Kupodivu to zabralo, i když po soudu čekala, že jí

bude obyvatelstvo Bloku opovrhovat, nebo přinejmenším předstírat, že vůbec neexistuje a ve skutečnosti hnije na předsunuté Hlídce Foxtrot.

Andrew skončil a dal se do šití Ronaldových zranění. Celou dobu u toho samozřejmě brblal.

„Lidi, já vás příště asi sám osobně nakopu do zadku. Si myslíte, že nemám nic lepšího na práci než vás tady dávat dohromady? Příště se na vás vyprdu,“ prskal nako dotčeně. „Přestaň se vrtět, Rivero, nebo ti tu ruku budu moct rovnou amputovat. Vážně. Nechat si ji prostřelit na dvou místech? Máš štěstí, že ti to Parker dobře ošetřil.“

„Už jsi skončil?“ odsekl Ronald.

„Ne.“

Ronald vzdychl a Sera se bezděčně pousmála. Alespoň něco zůstalo při starém. Dobrá nálada ji však okamžitě přešla. Parker byl pořád venku. Měla takovou radost, když jejich plán vyšel, jenže tím boj neskončil. A Parker to věděl. Jen co dorazil Andrew a jeho skupina, převzal automaticky velení a všem nařídil okamžitý odchod do nemocnice. Přes vyčerpání ani necítila touhu se s ním přít. Až pozdě jí došlo, že rozkaz se týkal všech kromě něho samotného. Než se nadála, popadl vysílačku a zmizel na druhé straně obytného bloku. Napadlo ji, že by se za ním vydala, ale jasně si uvědomovala svůj stav. Byla by mu leda přítěží. Měla pocit, jako by vše, co se událo na střeše výrobní haly po výbuchu přehradu, byl jen nějaký sen. Parker chtěl být sám. A ona řekla, že to chápe.

Zavrtěla hlavou a soustředila se na slovní boj mezi Andrewem a Ronaldem.

„Trvám na tom, že tu pár dní zůstaneš.“

„Ani mě nehne, Collins. Ve městě můžou být další agenti. Musíme obnovit plný rádiový signál. Někdo musí poslat zprávu do skal, aby se obyvatelstvo vrátilo. A musíme začít pracovat na obnově elektrárny.“

„A ty si myslíš, že to asi všechno zvládneš, co? Teď, hned, okamžitě. A nejlíp sám. Nech to na Radě. Kedo se o to postará. Sedni si na chvíli vedle Sery, ať mám volné lůžko. Tak. Ještě nějaký pán na holení?“

Jako v odpověď vpadli do místnosti tři muži a Seře zamrzla krev v žilách, když spatřila Parkera pokrytého krví, napůl visícího mezi dvěma členy Blokoobrany. Okamžitě se k němu vrhla, ale Ronald ji zadržel.

„Nech to na Collinsovi,“ zašeptal.

„Co se stalo? Jak rozsáhlá jsou zranění?“ zjišťoval Andrew.

„Nic mi není,“ zachrčel Lee. A pak k šoku všech přihlížejících omdlel.

„No to mě podrž,“ vydechl Ronald. „Pan nezničitelný...“

„Bud' zticha,“ řekla Sera a Ronald se zatvářil, jako by dostal facku. Až teď si uvědomila, že jeho ruce na ní stále spočívají. Nebylo to nepříjemné, ale nebyl to ani... Lee.

Andrew se vyšetřovnou proháněl jako vítr. „Položte ho sem. Mirando, připrav dvojku a zavolej Jacoba, ať nám jde pomoci. A vy dva,“ obrátil se k Seře, „se přemístěte vedle. Nechal jsem vám všem připravit společný pokoj, takže budete pospolu. Alespoň do doby, než se vyřeší váš problém. Ale to vám povídám, ať ani jednoho nenapadne zmizet nebo otravovat Stona. Jděte si lehnout. Přijdu za vámi.“

Nato za ním práskly dveře sálu a Sera poslušně vyplnila rozkaz. Pokoj byl určený pro čtyři pacienty, a přestože jí to Andrew zakázal, neodpustila si krátké pohlazení Jasonovy ruky. Pohledem sklouzla k monitorům, které slabě pípaly.

„Jak to, že fungují?“ obrátila se na RONALDA.

„Nemocnice bude napojená na dieselový agregát,“ odtušil, zatímco si zabral jednu z postelí u okna.

Sera už druhou otázku nevyslovila. Jak dlouho náhradní zdroj energie vydrží? To proto nechtěl RONALD ztrácet ani vteřinu. Elektrárna byla pryč. Rozmetaná na kusy. Věděla, že to bylo jediné řešení, jak zastavit invazi citadelské armády. Ale popravdě, všechny důsledky nedomyslela. Bez turbíny nepřetržitě generující dostatek energie pro celý Blok zavládne mezi zdmi města temnota a chlad. Jejich jedinou nadějí byl další horský komplex nacházející se asi kilometr daleko a to, že někdo z techniků pochopí, jak systém v druhém vodním kolo-
su funguje. A pokud by si měla vsadit, byl by to opravdu RONALD a jeho geniální mozek.

V chmurných myšlenkách usedla na druhou postel u okna a sledovala dílo zkázy. Nebyla schopná se od něj odtrhnout. Nenáviděla betonové město. Ty úzké cesty mezi budovami bez jakékoli architektury. Proto tak ráda vyrážela na loupežné výpravy do sabrijských měst. Přestože byla zubožená a poloprázdná, pořád v nich viděla majestátní místa skrývající střípky historie. Tohle se Citadele nikdy nepodařilo zničit. Zato Blok nebyl nic jiného než hromada betonu, skály a železa. Jeho jedinou krásu představovala přehrada, ta vodní

plocha, která vrhala při západu slunce odlesky na hřebeny skal. Teď po ní zbyla jen černá propast a jeden obrovský vodopád. Snad se udržela aspoň menší jezera, kaskádovitě napájející přehradu. Rybolov a pastevectví byly hlavní součástí obživy. To a krádeže ve městech. Jenže teď nejspíš Citadela rozpoutá takovou apokalypsu, že do měst neproklouzne živá duše. S trochou štěstí zabil vodní živel armádu i s velením. To by znamenalo, že je vrchní velitel Jestřábů Curtis po smrti a otec Felebius s ním. Dvě zrůdy jednou ranou. Možná se naopak věci obrátí k lepšímu, třeba ostatní kněží nejsou tak strašní...

Dveře cvakly a Sera odvrátila hlavu od smutného výjevu venku. Andrew právě vstupoval do pokoje následován Parkerem, oblečeným stejně jako oni do nemocničního oděvu. Bylo tak nezvyklé vidět ho ve světle zelených kalhotách a tričku. Hodnou chvíli na něj zírala s otevřenou pusou.

„Je mi úplně jedno, že se cítíš v pořádku. Omdlel jsi, takže tu zůstaneš,“ domlouval mu Andrew.

„Můžeš to přestat opakovat?“ zavrčel Parker.

„Heleď, na tom není nic špatného. S ohledem na to, co jste vy čtyři prožili, bych ohodnotil vaši formu ještě velmi kladně. I když je jasné, že jakmile se Stone probudí, bude mít na pár dnů o zábavu postaráno.“

Nikdo se však vtipu nezasmál. Parker přešel pohledem pokoj a zastavil se na Ronaldovi, jako by jejich nepřátelství ještě nebyla uzavřená věc, a ten mu to oplácel lhostejným výrazem. Andrew si toho nevšiml a pokračoval dál ve výctu lékařských doporučení.

Sera se cítila příšerně. Vše si s Parkerem vyjasnili. Dobrovolně ustoupila do pozadí, aby si mohl vše rozmyslet. Přesto ji zamrzelo, že nyní ani neprojevil zájem, jak na tom vlastně je. Právě proto kousek její osobnosti doutnal potlačovaným vztekem. Ona dolejšat nebude. Prožili toho spolu tolik, a on se jí pořád bojí dotknout a pořád neví, co k ní cítí. Fajn. Jak chce. Byla to právě hrdost, jež zvítězila, i když si z duše přála jiný výsledek. Slova, která z ní vyšla, byla překvapivě prosta všech emocí.

„Andrew má pravdu,“ řekla. „Měl bys zůstat tady. Okolnosti se změnilly, ale poslední rozsudek platí. Musíme počkat na radní. Po tomhle snad aspoň polovina z nich své rozhodnutí změní. A navíc stejně nemáš kam jít. Až se vyřeší tahle pitomá situace, přesuneme se do budovy Blokostrany.“

„Blokostrany?“ povytáhl obočí. „Kdo vymýšlí tyhle šílený...“

„Fajn, obrana Bloku, jak chceš. Vyklidím ti pokoj, takže budeš na patře s Ronaldem. Je po Stevenovi,“ odvrátila pohled, „tak ti to snad nebude vadit. Já se vrátím zpátky do své ubikace. Elena sice nebude moc nadšená, že jsem zase na patře s Jasonem, ale má smůlu.“

Následující hodiny se táhly, až měla Sera pocit, jako by se vrátili do jeskyně. Parker tradičně mlčel. Ronald si krátil dlouhou chvíli zíráním do stropu. Nakonec si vyžádal od jedné ze sester papíry a tužku a ponořil se do složitých výpočtů a náčrtků. Sera dumala, jak se vlastně baví Parker. Čte knížky? Ne, to je hloupost, většina knih byla zakázána. Nějak si ho ve volném čase vůbec nedokázala představit. Sama zaháněla nudu sledováním

dění venku anebo sezením u Jasonovy postele. S postupujícím odpolednem k nim oknem doléhal stále hlasitější křik. Uprchlíci se pomalu vraceli z hor. A nacházeli jen totální dílo zkázy. Do toho zněla ozvěna rozkazů a podle toho, o jaké rozkazy se jednalo, hádala, že se vedení ujal Kedo. Potajmu zkontrolovala Parkera. Spal. Nejspíš. Ona sama byla neskutečně unavená, ale spánek se jí vyhýbal. Po setmění se dokonce bála vyhlédnout z okna. Město nikdy nezhasínalo světla. Krása noční oblohy ji v oku Růžové bouře okouzila, ale tady působila zlověstně. Do toho se mísily vzdálené ohně, které jako planoucí náruč stravovaly těla obětí. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala z hlavy vyhnat obavy o budoucnost Bloku.

Ráno ji probudil dotek ve vlasech. Zvedla hlavu a zjistila, že usnula opřená o Jasonovu postel.

„Jak se cítíš?“ zašeptala a oplatila bývalému Jestřábovi úsměv.

„Jako po těžkém flámu. Co Elena a Laya?“

„Jsou v pořádku. Poprosila jsem jednu ze sester, aby zjistila, jak to s nimi vypadá. Utekly do hor.“

Jason si viditelně oddychl. „Nebylo by trochu vody?“

Sera se rozhlédla po pokoji. Ronald spal na boku obklopen papíry, až nebylo poznat, kde začíná příkrývka. Byl na něj docela roztomilý pohled. V duchu se ušklíbla. Když se poprvé zblízka setkala s Parkerem, také ho považovala za mladého muže. Hezkého vojáka, se kterým si poradí. *No. Všichni víme, jak to dopadlo*, pomyslela si. Sjela zrakem doprava a hrklo v ní. Parker je sledoval z postele, lokty se ležérně opíral o kolena. Jak jinak. Jeho vojenský spánek přeruší sebemenší šelest.

„Neměl bys moc pít. Jsi po operaci hrudníku,“ prořízl šero jeho tichý hlas.

„Může aspoň pár loků?“ zeptala se.

„Trochu jo. Dojdu nám všem pro něco k jídlu a pití. Musíme doplnit energii.“ Ve dveřích se zastavil. „Jsem rád, že jsi v pořádku,“ řekl a zmizel v chodbě.

Jason se za ním okamžik díval, než tiše pronesl: „To já taky.“

A Sera měla podivný neodbytný pocit, jako by ji někdo pomalu odsouval na vedlejší kolej.

„Je to potvrzené, pane. Celkem jsme našli pět mrtvých agentů a pět vojáků.“

Prudce se otočil zády. „Zmizte. Vaši neschopnost ocením později,“ houkl přes rameno. Založil ruce na hrudi a zamyšleně pohlédl z okna na nádvoří. Další komplikace...

„Jaké jsou rozkazy?“ odhodlal se zeptat jeden z pobočníků.

„Svolejte zbylé muže. Vrátime se.“

„A turz?“

Nezaváhal ani vteřinu.

„Vypálit.“

III

Lee strávil dopoledne odpočinkem. Nepamatoval si, kdy byl ve svém životě tak unavený jako včera. Cítil se nespokojený za projevenou slabost, na druhou stranu se mu rychle vracela síla, a aspoň měl čas přemýšlet. Ta agentka tvrdila, že je otec Felebius mrtvý. A pokud Desmond Curtis zůstal naživu, znamená to, že ho zabil on. Určitě byli spolu, vždyť mu to potvrdila i jeho jednotka, se kterou se náhodou potkal v jedné z budov. Byla to zvláštní myšlenka, představit si Felebiusovu smrt. Přestože Citadele vládlo kněžské Konsilium, on byl vždycky tak nějak nade všemi a nebylo to jen titulem otce představeného.

Lee opřel hlavu o zeď. Citadela už jeho domovem nebyla. Teď měl novou misi – odhalit tajemství Stevena Dawsona. Až zjistí, kam jeho nejlepší přítel ukryl memoár a co je ta záhadná věc vůbec zač, určitě dostane odpověď na mnoho otázek. A možná se nakonec i smíří s vědomím, že se tahle povstalecká díra stane novým smyslem jeho života.

Úvahy přerušil rozčilený hlas na chodbě. Následně se otevřely dveře a do pokoje rázně vstoupily tři osoby. Lee okamžitě poznal Keda, jehož doprovázeli dva další členové Rady, s nimiž měl už tu čest při soudním procesu. Překvapila ho nepřítomnost Seřina otce nebo té baby, co tomu předsedala. Navenek ale nedal nic znát, ani nezměnil pozici na posteli. Ve skutečnosti byl připraven vyrazit v prvním okamžiku, kdy zaznamenal hluk.

Kedo ho zrentgenoval pohledem a pak pohlédl na zbylé osazenstvo. Rivera div nevyskočil z postele a nyní stál v pozoru, jako kdyby právě probíhala kontrola ubikací. Sera vstala také a v očích se jí zračil strach smíšený se vzdorem. Stone zasalutoval z postele. Uběhlo několik vteřin, než se Kedo ujal slova.

„Jste tu všichni. Moc hezké. Nebudu se zdržovat dlouhými řečmi. Někteří s vámi chtěli zahájit nový proces, ale jak to tak vidím, stejně by se to zvrhlo jen v další divadlo. Lee Parkere... s dovolením vynechám váš titul otce, snad to Vaší Ctihodnosti nebude vadit. Vyslechl jsem desítky svědků, kteří potvrdili vaši verzi, co se týče podílu na záchraně města. Co si žádáte na oplátku?“

Lee nasadil netečnou masku, ovšem v duchu byl překvapen. Sklouzl pohledem po obou radních. Ten hysterik,

tolik toužící po jeho smrti, jen vzteky nafukoval tváře. Zdálo se však, že protentokrát to má Kedo pevně v rukou. Ovládl touhu vést bitvu osobností a prostě odvětil: „Zrušte můj a Seřin trest.“

„Budiž. Váš původní rozsudek nyní podporuje pouze jeden člen Rady a v tomto případě jí je její hlas k ničemu. V případě Sery Trantorové se stanovisko nezměnilo, přikloním se však,“ lehce se ušklíbl, „k vašemu přání.“

Hysterik si odfrkl, ale Kedo ho nepustil ke slovu.

„Fajn. Je na čase začít řešit tu spoušť, co jste vy čtyři způsobili. Rivero, hlas se v technické centrále. Okamžitě začneš pracovat ve druhém sektoru. Stone, jakmile budeš schopen služby, očekávám plné nasazení opět u průzkumných jednotek. Potřebujeme dodávky. A pokud jde o vás dva. Trantorová se přesune do rybárny, kterou nestačila odpálit. Postavíš se k výrobnímu pásu a budeš chrlit jednu konzervu za druhou. Ručně, samozřejmě, vzhledem k tomu, že nefunguje elektřina. Horní jezera naštěstí nebyla zasažena. A Vaše Ctihodnost,“ obrátil se opět k Leemu, „se bude podílet na odklizení trosek a výstavbě nového rezervoáru. Než pro tebe najdu nějaké jiné uplatnění.“ S těmi slovy se obrátil k odchodu a oba radní ho rozmrzele následovali.

Jakmile za nimi klaply dveře, ozvalo se tlumené: „Říkal jste, že je potrestáte.“

„Sklapněte už, Variusi. A radši proveďte sčítání lidu. Pohřešujeme tisíc lidí a...“ Zbytek hovoru zanikl se vzdalujícími se kroky.

V pokoji nikdo hodnou chvíli nepromluvil. Nebylo však překvapením, že se první ozvala Sera.

„Rybárna! To snad není možný. Jak to, že ty můžeš k průzkumníkům a já ne? Rybárna. Shniju tam zaživa!“ Nato zprudka dosedla na postel a otočila se k oknu. Lee od ní tu a tam zaslechl vzteklé prsknutí: „Rybárna!“

„No tak, já abych se sbalil,“ konstatoval Rivera. „Uvidíme se na ubytovně. Kdybys něco potřeboval, mám pokoj o troje dveře dál.“

Lee prkenně přikývl a za okamžik Rivera zmizel i se štosem papírů. Znovu se v duchu vrátil k proběhlému rozhovoru. Popravdě něco podobného očekával, ale nyní, když na to došlo, se mu zhoupł žaludek. Manuální práce mu nevadila, rozhodně to nebude náročnější než extrémní trénink v Citadele. Ovšem představa práce v takové špíně ho vyloženě děsila. Zvláště teď, když má oslabenou imunitu z nedostatku ochranných inhibitorů. Alespoň ho neposlali pracovat se zvířaty. Kdyby skončil v rybárně jako Sera, dobrovolně by si prostřelil hlavu.

Místo toho, aby se zaobíral mizernými vyhlídkami, začal se radši připravovat na propuštění z nemocnice. K jeho hrůze ho však Collins nekompromisně donutil zůstat ležet ještě dva dny a místo něho pustil Seru.

První den se přiměl pořádně prospat. Druhý den se Stonův stav výrazně zlepšil, takže si skoro celou dobu povídali. Najednou věděl vše. Co se dělo od chvíle, kdy se rozdělili, až po denní chod v Bloku. Stone mu vyprávěl o seznámení s Elenou a Serou, i jak mu Dawson nahlo-
dával myšlenky o citadelské nauce. Lee mu na oplátku ve stručnosti pověděl o vzestupu armády, Curtisově snaze ovládnout Citadelu a o domech radosti, které se vyplatí v Pajutě navštívit. Stone se taktně vyhýbal tématu

jménem Sera, což byl od někoho jako on doslova nadlidský výkon. Lee byl za to rád, protože si sám nejdřív potřeboval uspořádat myšlenky, než aby řešil nějaký vztah.

Ráno třetího dne ho vyzvedl Collins.

„Nazdar. Už máš sbaleno? Nedívej se tak na mě, to byl vtip. Přinesl jsem ti nějaké oblečení, máš podobnou velikost jako já. Končí mi směna, tak mě napadlo, že tě doprovodím na ubytovnu. Můžeme pokecat, neviděli jsme se skoro tři roky.“

Od nemocnice to k ubytovně trvalo něco přes půl hodiny. Po většinu cesty mluvil Collins, takže si Lee udělal slušnou představu o lékařských možnostech Bloku.

„Když se dozvěděli, že jsem medik, hned mě poslali do nemocnice. Popravdě mi to ani nevadilo. Měl jsem už zabíjení plný zuby, a navíc tam jsou krásný sestřičky,“ zazubil se. „Ale má to i stinnou stránku. Kromě obvazových materiálů a nástrojů je nedostatek úplně všeho. Jsme kompletně závislí na dodávkách z města. Spoustu léků nesmím předepisovat bez souhlasu. Kdyby se Rada dozvěděla, co jsem do vás napral, nejspíš by mě pěkně potrestali. Pro některé osoby ale tohle samozřejmě neplatí.“

„Nech mě hádat. Že by stejná korupce jako v Citadele?“ nadhodil Lee.

„Spíš horší,“ vydechl Collins a prohrábl si rukou hnědé kudrnaté vlasy. „Tam jsme aspoň vždycky věděli, co očekávat. Tady máš pocit, že je všechno v pohodě, a na jednu se to podělá. Funguje tu demokracie, nebo nějaká její upravená forma, ale je to spíš na obtíž. V jednom kuse se nemůžou dohodnout. Nejhorší jsou Knighwalkerová

a Timocha. Ohánějí se vládou lidu, hlásají rovnost všech, a ve výsledku to samozřejmě funguje úplně jinak.“

„Timocha je ten hysterik?“ zeptal se Lee.

Collins ho nasměroval dál od břehu přehrady a přikývl. „Jo. Ale nenech se mýlit, i když je ten chlap napůl šílenec, je prej vynikající stratég. Viděl jsem ho jednou vést dost složitou operaci v Tarakazu a fakt jsem čuměl.“

Lee se na to pamatoval. Curtis tehdy ztratil desítky vojáků a situaci vyřešili až Jestřábové. I tak z toho ale tehdy povstalci vyvázli prakticky bez úhony.

Collins se protáhl a založil ruce za záda. Oči upíral k horským štítům. „Po tom, co jsem ti řekl, si asi musíš myslet, že jsi udělal chybu. Není to tady ale tak zlý, jak se zdá. Můžeš si říkat, co chceš, být s kým chceš. Lidi jsou víc přímý a otevřený. Když se někdo hádá, je z toho bitka, ale je to vyřešený. Žádný udávání, inkvizice, popravy. Je tady taky spousta zábavných spolků, jako je divadlo, pár hudebních kapel, sportovní kluby, hospody a knihovny. Někdy se promítají filmy, ovšem ne ty citadelský, ale poctivý starý filmy. Je jich jen pár, ale stejně nemůžu uvěřit, že by svět mohl vypadat jako na těch obrázcích. No a pak jsou tu desítky... ne, stovky chodících sukní,“ zasnul se Collins. „Jsou jako chodící svačinka.“

Lee se neudržel a vyprskl.

„Co je? Sám jsi sklátil kdeco. Slyšel jsem o tý vaší skupince, co lovila v lepší společnosti. Jen počkej na Svátek zimy.“

„Tak nějak mě to asi přešlo. Pořád to samý. Stejně řeči, stejné pohledy, stejná těla. Přestalo mě to bavit. A co se týče nějakých oslav, nemám zájem.“

Collins na něj šelmovsky zamrkal. „A není to spíš způsobeno někým jiným?“

Lee neměl náladu stáčet rozhovor na osobní záležitosti, a tak se raději zeptal: „Jak daleko je ta ubytovna? Mám pocit, že jsem prošel půlku města.“

„Nedá se nic dělat. Přívozy jsou v tahu, musíme pěšo. Neboj, ještě nějakých pět minut a jsme tam. Já bydlím s personálem u nemocnice, ale na ubytovně to znám. Párkrát jsem zašel za Dawsonem.“

Lee při zmínce o nejlepším kamarádovi protáhl obličej a Collins si to správně vyložil jako pokyn mlčet.

Opravdu to netrvalo déle než pět minut. Další betonová hrůza se tyčila na mírném kopečku asi sto metrů od břehu přehrady. Budova vypadala jako obří kvádr s tucty oken v celkem šesti patrech. Nebylo pochyb, že právě stojí před něčím, co kdysi sloužilo jako kasárny. U vchodu minuli několik mužů a jednu ženu. Vojáci – to označení se k nim nehodilo, avšak nic lepšího ho nenapadlo, leda to příšerné slovo Blokobrana – na ně přátelsky kývli a od ženy si vysloužili zamávání. Collins je hlasitě pozdravil a otočil se na překvapeného Leeho.

„Co je? Čekal jsi, že tě budou vraždit pohledem? Blokobrana jsou nejnórmálnější lidi tady. Půlka z nich má sotva základní výcvik, ale snaží se. Někdy se k nám chovají jak k polobohům. Obzvlášť Carter a Hall mají muže dobře vycvičené a bezmezně oddané. Jedná se však jen o desítky dobrovolníků. Daleko větší část se nás straní, někteří nám pořád nevěří. A najde se i pár skopových hlav, co vyvolávají problémy. Drž se ze začátku v budově nebo v jejím okolí, kde jsou tréninkové plochy, a bude to

v pohodě. Kedo neřekl, že máš být ubytovaný s dělníky, a nevidím důvod, proč bys nemohl být s Blokobranou. Akorát do jídelny budeš asi chodit společně s pracovním týmem. Za ty tři dny, co jste byli v nemocnici, vydala Rada dost striktní pravidla ohledně jídla. Stravování je pro většinu lidí společné a dost střídité. Aspoň že teče voda. Dieselové agregáty mají udržet čerpadla čtyři měsíce. Přesto se objevily protesty. Hlavně se do ničeho nezapleť,“ poučil ho Collins. „Mám jít s tebou nahoru?“

Lee netoužil po ničem jiném než po chvíli samoty. „Ne, to je dobrý, najdu to.“

Collins přikývl a otočil se k odchodu.

„Ještě moment,“ zastavil ho, překvapen svojí reakcí.

„Ano?“

„Jak... jak je na tom?“

Collins lehce zvažněl. „Víceméně velmi dobře. Kromě její ruky. Když bude mít smůlu, skončí s trvalými následky.“

Lee přikývl a rychle se rozloučil. Pak se vydal prozkoumat svůj nový... své místo k žití.

Komplex měl jen jeden hlavní vchod. Zřejmě tu kdysi býval strážný, nyní však vstup nikdo nehlídal. Vyšel po širokém schodišti do čtvrtého patra a zatočil doleva. Dlouhá chodba působila depresivním dojmem a jedinou její ozdobou byly pravidelně rozmístěné dveře. Na konci chodby osvětlovalo prostor velké okno a v pravidelných rozestupech také pár vysokovýdržných světel na baterie. Jak míjel jednotlivé vchody do ubikací, poznával blíž jejich obyvatele. Někteří měli na dveřích nalepené různé papíry a plakáty, pár lidí mělo vchod pomalovaný

křiklavými barvami, takže jeho prázdné dveře mezi ostatními doslova zářily. Vzal za kliku a vešel do pokoje.

Místnost se táhla dozadu, až k širokému oknu. Část byla přepažená jako malá kuchyňka, a když vyzkoušel dveře vpravo, dostal se do koupelny. Zde ovšem žádné okno nebylo, takže ho čekalo sprchování ve tmě. Stačilo k tomu přidat představu ledové vody... Na okamžik se mu vrátil velmi nepříjemný zážitek z jeskyně. Tehdy jen tak tak zachránil Seru z náruče smrti. Zahnal vzpomínku a dal se do prohledávání pokoje. Pokud Dawson zanechal nějakou informaci, určitě bude tady.

Lee postupně prošel každou píd', podíval se pod postel i jedinou skříň, pohyblivý nábytek obrátil vzhůru nohama a sundal matrace. Oba šuplíky ve stole důkladně proklepal, jestli neukrývají falešné dno. Nakonec prohlédl kuchyni, ale v šeru nebyl schopen nic podrobného rozpoznat. Navíc pochyboval, že by si Sera na takovém místě ničeho nevšimla. V jedné z policek však objevil několik druhů trvanlivých potravin. Podle toho, jak byly vyskládané, mu je tam Sera nechala záměrně. Pořád na něj myslela. Při té vzpomínce ho píchl lehký osten výčitek. Měl by jí alespoň poděkovat.

Když se vracel do hlavní místnosti, uslyšel zaklepání. Otočil klíčem a otevřel dveře. Na prahu nervózně postával muž, podle oděvu nejspíš úředník.

„Lee Parker?“

„Hmmm.“

„Mám pro vás vzkaz od Rady a také vám mám předat vaše osobní věci zabavené při soudním procesu. Ohledně chodu na vojenské ubytovně se prý máte informovat

u vašich přátel, neboť jste odmítl ubytování pro dělníky. Hezký den.“

Muž vypálil chodbou pryč, jako by mu hořela koudel za zadkem, a Lee jen těžko potlačoval zlost. V Citadele se k němu chovali s patřičnou úctou. Ale fajn, vydrží hrát jejich hru. Tak dlouho, jak bude potřeba. Rozbalil balík a našel svůj vojenský tlumok. Všechny léky a pali-vové články samozřejmě zmizely. Část z nich mu ukradli už na té Hlídce, kde ho se Serou věznili, a teď tedy i zbytek. Alespoň mu zůstaly nože, jeho dýka, dvě sady jestřá-bího stejnokroje, identifikační karta a fotka, na niž se zrovna s Dawsonem a Stonem vraceli z jednoho flámu. Ve zbytku balíčku byla srolovaná pracovní kombinéza, základní hygienické potřeby, strohý přiděl jídla a papír s informacemi a rozpisem služeb.

Lee ovládl odpor při pohledu na nechutnou, nepochybně obnošenou kombinézu a hodil všechno kromě svých věcí na stůl. Uniformu spolu s oblečením od Andrewa pečlivě složil do skříně a fotku opřel opatrně o plechový hrnek, aby nedošlo k jejímu poničení, kdyby se mu někdo rozhodl prohledat pokoj, což se nepochybně stane. Jen doufal, že u toho nebude. V momentálním rozpolo-žení by dotyčného nejspíš zabil. Nakonec vybalil zbytek věcí a pak ztěžka dosedl na postel. Nikam se mu už dneska nechťelo. Později si půjčí nějaké odborné knihy nebo válečné romány, pokud něco takového povstalci v knihovnách mají. V Citadele byly podobné tituly dostupné, i když samozřejmě všechny prošly schválením Inkvizicí. Možná by tady díky tomu mohli mít něco zajímavého.

Natáhl se na postel a přejel rukou po čistém povlečení. Nepochybně opět Seřino dílo. Bezděčně se usmál. Aspoň něčeho se nemusí bát dotknout.

O něco později se zvedl, sebral kombinézu a co nejpečlivěji ji přepral. Zbytek dne pak strávil opatrným, přesto intenzivním tréninkem. Svaly a šlachy protestovaly, ohlížel se však pouze na zraněnou nohu, kterou zatím šetřil. Na závěr absolvoval ledovou sprchu, a protože ve tmě nebylo co dělat, šel si lehnout.

Ráno se probudil plný sil. Snědl něco ze zásob, neboť stejně zatím nevěděl, kde je společná jídelna, a navlékl na sebe přišernou, leč alespoň vypranou kombinézu. Ubytovnu opustil brzy po ránu a na stavbu dorazil jako jeden z prvních. Nestačil ani najít velitele, nebo vlastně vedoucího, a oslovil ho malý podsaditý muž.

„Jsem nějaký Mark. Máme pracovat spolu,“ podal mu ruku dělník.

Lee kývl na pozdrav a ihned se nabídl k manipulaci s těžkými předměty. Jednalo se sice o nejnamáhavější práci, ale nemusel se brodit smrdutým bahnem. Ještě než přešel k bezduchému plnění rozkazů, neodpustil si v duchu povzdechnutí. Z jednoho z nejlepších zabijáků na světě je dělník. Snad je na tom Sera lépe.

Shýbl se k umírajícímu muži, aby jeho odchod urychlil. Přiložil prsty ke krku, když mu náhle pod rukou zavrňela drobná vysílačka. Zadíval se na křehký přístroj.

„Kdo je tam?“ řekl.

Vteřinová pauza.

„A kdo je tam?“

IV

„Nesnáším rybárnu!“

Sera tuhle větu pronesla polohlasně snad po sté, a to teprve uběhlo několik hodin. Brzo zjistila, že se pro ni práce v konzervárně proměnila v čiré peklo. Pouze netušila, který z důvodů na tom měl největší podíl. Možná za to mohl nekonečně se opakující sled činností při kuchání ryb, kdy pro nedostatečné světlo mžourala pod ruce, jež se mezitím měnily v led. Anebo to bylo těmi nefunkčními hodinami, co se zastavily někdy krátce po poledni. Musely být rozbité. Jinak si totiž nedokázala vysvětlit, že čas prostě neubíhal. Ten pravý důvod se však skrýval v pohledech, které na ni její kolegové vrhali. Všichni věděli, že to ona odpálila přehradu. Všichni také věděli, proč to udělala. To bylo ovšem vše. První dny se povstalcí radovali z vítězství. Jenomže jak plynul čas, hrozba se stávala vzdálenější. Objevily se otázky. Bylo nebezpečí

opravdu tak vážné? Mířila sem skutečně armáda o tisíci mužích? Nebyla jiná možnost, jak zachránit situaci? A co všichni ti mrtví? Kdo může za jejich smrt?

Po dnech a nocích bez elektřiny, bez tepla a s minimem potravin se Blokem pomalu šířila zloba. Nijak tomu nepomohlo ani počasí. Slunečná obloha přetrvávala, takže přes den bylo hezky, ale v noci narůstal chlad. Nespadla ani kapka deště, která by omyla olezlé břehy přehrady... Nad celým městem se vznášel všudypřítomný puch hniloby a zkažených ryb. Povstalci se snažili očistit břehy pomocí vody odtékající nyní v podobě řeky do údolí, ale byl to jen zoufalý výstřel do tmy.

Sera se mrkáním pokusila zahnat slzy bezmoci. Byla vděčná Parkerovi, že Keda požádal o zrušení jejich trestů. Při stěhování mu v ubikaci nechala nějaké potraviny a čisté povlečení jako poděkování. Věděla, jak úzkostlivě dbá na čistotu, a také předvídala, že přestože se k němu Rada zachovala velkoryse, určitě mu způsobí co nejvíc naschválů. Timocha i Knighwalkerová nesli svou prohru nelibě.

Popravdě do teď netušila, jak posledních deset dnů přežila. Pracovala dvanáct hodin denně, takže neměla ani čas popovídat si s přáteli. Na Jazona nakonec i proti vůli poloviny radních aplikovali urychlovač hojení, protože ho potřebovali dřív v terénu. Od té doby vyrážel bez přestávky do měst, ale jen málokdy se vracel s potřebnými zásobami. Naopak nosil špatné zprávy o represích. Citadela rozpoutala technologický teror. Povídalo se, že po smrti Felebiuse nastoupil na místo otce představeného Ignacius, který veškerý pokrok prohlásil za

svatokrádež a rouhání vůči Bohu. Obyvatelé byli nuceni vzdát se i toho mála, co dosud směli používat.

Ronalda neviděla vůbec, celé dny trávil na horní nádrži a nevracel se ani na ubikaci. Andrew byl připoutaný k nemocnici na druhé straně města. A Parker? Zahlédla ho jednou, ale stačilo to k tomu, aby se jí srdce sevřelo bolestí. V pracovní kombinéze vypadal jako všichni ostatní, a přesto se nesl s grácií sobě vlastní. Každý jeho pohyb vyzařoval sílu a přesnost. Zatím však nesebrala odvahu jít ho pozdravit. Koneckonců, on za ní taky nezašel, tak proč by ona měla chodit první?

Po nesnesitelné půlhodině se továrnou rozezněl zvon. Pracovníci v rybárně se stravovali jako poslední a Sera vyhlížela jídlo vyloženě zoufale. Zhnuseně smetla z rukou zbytky šupin a zařadila se do fronty postupující ven.

Před jídelnou bylo narváno, protože se právě mýjely pracovní skupiny. Sera se tísnila u zdi, chtěla si alespoň zajistit brzký vstup. Zrovna se shýbala k zemi, aby si lépe zavázala botu, když ji do uší udeřilo její jméno.

„Říkám vám, že za všechno může ta Trantorova holka. Beztak to Rada řekla jenom proto, abysme ji neroztrhali zaživa.“

Seře se po těle rozlilo horko. Tkanička jí zůstala volně viset v prstech.

„Ale zabili jsme přece celou citadelskou armádu, ne?“

„To nemůžeš vědět. Říkali, že na nás jde armáda, ano. Ale viděl ji někdo?“

„A jak vysvětlíš ty vraždy ve městě? Viděla jsem to. Ubohý Barty měl zrovna službu. Našli ho s prostřelenou hlavou, v rukou ještě držel pistoli.“

„Já to taky viděl.“

„Ano, tohle nepopírám, ale co když to bylo jinak? Jen se podívejte, kolik mezi sebou máme Citadelanů. A oni je ještě začlení do obrany, místo aby je drželi pod zámkem. Vždyť se ani jednomu nic nestalo. To mi přijde podezřelé.“

Seře se roztřáslы ruce tak strašně, že je musela sevřít v pěst. Nikomu se nic nestalo? Jason málem zemřel. Ronald vyvázl s prostřelenou rukou a těžkým poraněním krku. Kdyby ho Parker neošetřil amorfinem, unikátním lékem hojícím všechny rány během okamžiku, vykřvácel by. A Parker pak sám skončil zbrotěný krví. Přežili jen díky svým schopnostem. Jak jen můžou...

„Jo, a co říkáte na to, že pustili Lovce? Toho parchanta měli odstřelit rovnou.“

„Slyšel jsem, že pracuje na budování nové přehrady.“

„Určitě je to kamufláž.“

Sera vztekle vyskočila na nohy. Odstrčila kolemstojící dělníky a několika kroky se ocitla přímo před skupinkou několika žen a jednoho muže. Jakmile ji spatřili, zmlkli, jako když utne. Ani se nenamáhala předstírat, že rozhovor neslyšela.

„A co jste udělali pro obranu města vy?!“ křikla, jako by byla od počátku součástí diskuze. Zvýšený hlas se rozlehl po okolí a zanechal za sebou dychtivé ticho.

Šedovlasá žena založila ruce v bok a nasadila ubližový tón: „My nemáme žádnou povinnost město bránit. Od toho jsou tu vojáci.“

„Ty vojáky jste teď právě odsoudili. Citadelští muži nasazují životy, aby nás ochránili. To my riskujeme

životy, když jezdíme krást do měst. Jak nám můžete něco vyčítat?“

„Každý ví, že nevidíte věci objektivně, Sero,“ nedala se pracovnice. „Navíc trpíte štolomským syndromem. Tak jak si dovolujete nás poučovat?“

Sera nad tou nehorázností jen zlostně zalapala po dechu. Znovu zatnula pěsti a někdo vzadu se posměšně uchechtl.

„No jo, neumí argumentovat, a tak se hned uchyluje k násilí. Nejspíš nás tady všechny zabije za to, že říkáme vlastní názory.“

„To jí přece nemůže projít, i když je dcera radního.“

Sera nebyla schopna slova. Oni ji snad ještě veřejně zlynčují. Naštěstí se ozval signál z jídelny a rozepře byla přerušena ostrým rozkazem, aby se všichni dali do pohybu. Ukojení hladu se stalo novým cílem pracovníků a Sera díky tomu od nich měla konečně pokoj, ačkoli v ní nespravedlnost stále plála jako oheň. Vystála frontu k výdeji oběda, a jen co popadla táč, zaplula do rohu ke stolu s několika staršími dělníky. Tak nějak čekala, že si od ní ihned odsednou, ale muži byli zabraní do nějaké debaty, a tak jen kývli na podrav a věnovali se dál rozebírání posledního zápasu v kopané.

Sera zhluboka vydechla a dala se do jídla. Tělem se jí rozlévala horkost, která neměla nic společného s obědem. Byla situace už dřív tak špatná, anebo se povstalci proměnili v tupé stádo jen proto, že nemají plná koryta? Samozřejmě... nemohla soudit všechny. Mnoho lidí se snažilo a plně chápalo vážnost situace. Jenomže co s těmi, kteří narušují soudržnost skupiny? Vyčerpáním

zavřela oči. Přesně proto se vždy od politiky držela co nejdál.

Právě dojídala poslední sousta, když se jídelnou rozlehl hlas vedoucího směny. „Věnujte mi, prosím, pozornost. Před chvílí dostaly všechny vedoucí složky oznámení o následujícím výnosu: S okamžitou platností je z důvodu vaší bezpečnosti zakázáno vycházení z domů po setmění. Dále doporučujeme, abyste se při pohybu odlehlejšími částmi města drželi ve větších skupinkách.“

V jídelně se okamžitě rozpoutala živá diskuze, co je příčinou zákazu. Každý se snažil překřičet druhého. „Proč máme zůstat doma? Vždyť ani nejde elektřina, jak se máme zabavit?“ „To zas vymyslela armáda? Upírají nám i ten kousek svobody, co nám zbyl?“ „Já na to kašlu, nebudu poslouchat rozkazy Citadelanů.“

„Uklidněte se, prosím,“ snažil se vedoucí zkrotit dav. „Určitě se neděje nic...“

„Našli několik mrtvol!“ zařval zničehonic někdo přes celý prostor. Hlavy všech se otočily ke dveřím, kterými právě přibíhal nějaký dělník. „Ve městě jsou agenti Citadely!“

Rozpoutala se vřava. Najednou všichni utíkali z místnosti, jako by vrah musel zákonitě stát ve frontě na oběd. Sera se přimáčkla ke zdi a počkala, až šílenství opadne. Po jídle se jako jedna z mála vrátila do rybárny k výrobnímu pultu. Věděla, že by Jestráb nikdy nezaútočil na takto zbytečný a nepraktický objekt. Bude si vybírat místa, odkud má dobrý přehled a možnost úniku. Jeho jedinou šancí je sabotovat město a vyvolat ještě větší strach a paniku, než jaké již nastaly. A tuto

šanci rozhodně nezahodí vtrhnutím mezi hromady rybích vnitřností a zabitím pár nanicovatých dělníků.

Zbytek dne uběhl v podivné mlze. Sera se vracela na ubytovnu pohroužena do chmurných úvah. Byla k ničemu. Zase. Přestože se svými přáteli se schopnostmi nemohla měřit, v porovnání s ostatními povstalci pořád byla jedna z nejlepších. Co kdyby se po agentovi porozhlédla sama? Celá Blokobrana prohledává město, byla to vlastně její povinnost. Pak ovšem nadšení opadlo. Jakou by proti němu měla šanci? Těžko by jí teď někdo dal ve skladu zbraní nějaké vybavení. A jít proti Jestřábovi s nožem? Stačilo si vzpomenout na její střet s tím šílencem z městské hlídky, Tyronem Banksem. Ačkoli vyšla z boje vítězně, vzpomínka na krvácející rány byla hluboká a bolela stejně jako zranění, která jí uštědřil. Nemělo cenu si nic nalhávat. V tomto případě by neměla šanci. Ne bez pistole. Byla výborná střelkyně, avšak zbraň používala levou rukou. A s tou teď měla vážné problémy. Stěží v ní udržela nůž na kuchání.

Sera se nějakým záhadným způsobem dovlekla na ubytovnu a následně se vyvlekla po schodech do druhého patra. Minula Jasonovu ubikaci, kde teď byla nejspíš pouze Elena s dítětem, a o dvoje dveře dál už stála před vlastním pokojem. Rozmrzele přejela rukou po odlupujícím se plakátě s hudebním motivem. Bude si muset někde sehnat lepenku.

Jakmile za ní zapadly dveře, zhroutila se na podlahu. Příšerný puch rybiny ji neopustil ani v pokoji. Pár minut sledovala houstnoucí šero, dokud svou rezignaci nepovažovala za dostačující. Opřela se o kolena a vstala,

levačkou jí přitom projela bolest. Ze rtů jí unikl vzdech. Hned nato pevně semkla víčka. Tak dost! Takhle to nepůjde. Musí se dát zase dohromady. Zajde za Andrewem a požádá ho o radu, jak s rukou pracovat. Už se chystala převléct, když jí došlo, že má tento plán hluboké trhliny. Cesta z ubytovny do nemocnice si vyžádá minimálně půlhodinu. A stejně dlouho potrvá návrat. Navíc Andrew může mít náročnou službu a věnovat se pacientům v kritickém stavu. Porušila by nařízení Bloku, a ještě pro nejistý výsledek.

A pak to Seře najednou došlo. V této budově je ještě jeden medik. Polilo ji horko. Konečně má důstojný důvod, proč za ním zajít.

Sera prolétla pokojem a zapálila lampu, než se úplně setmí. Rychle shodila oblečení a zapadla do koupelny. Pod proudem ledové vody zalapala po dechu, ale tentokrát zimu vnímala jen vzdáleně. Popadla šampon a dala se do urputného drhnutí. Parker miloval čistotu, a pokud by k němu přišla jako oživlá rybí zdechlina, pochybovala, že by se jí dotkl, i kdyby jí chtěl pomoci. Nakonec si ručníkem co nejlépe vysušila vlasy a vydala se ke skříni. V poslední době normální oblečení vůbec nenosila. Prostě jen měnila pracovní kombinézy. Sáhla po volných kalhotách, tílku a přes něj zapnula na několik knoflíků teplou kostkovanou košili. Konečně se zase cítila sama sebou.

Na chodbě panoval větší klid než obvykle. Sera prošla celou ubytovnou, aniž by někoho potkala. S přiblížujícím se cílem však začalo být okolní ticho přeráváno zběsilým tlukotem jejího srdce. Proč byla tak nervózní?

O nic přece nejde. Přesto trčela před jeho dveřmi možná dvě minuty, a nakonec zaklepala jen proto, že opodál bouchly dveře a Sera nechtěla, aby ji někdo viděl tupě postávat před cizí ubikací.

Zhoupla se na patách a tělem jí projela vlna zklamání. Nejspíš ani není doma. Následně málem dostala infarkt, když se dveře otevřely.

Parker měl na sobě jednoduché pískově zbarvené kalhoty a šedé tričko. Ve tváři se mu objevilo překvapení, ale ne nepříjemné. Vteřiny ticha plynuly.

„Tak pozveš mě už dál?“ zeptala se.

Nepatrně se pousmál a ustoupil. Sera by byla schopná projít bytem i poslepu, nicméně v místnosti se svítilo. Nedokázala zakrýt překvapení, když vedle hořící lampy spatřila knihu. Prsty přejela po hřbetu. Jednalo se o nějaký válečný román.

„Ty umíš číst?“ plácla. Kruci. Samozřejmě že umí číst. Zase to musela zazdít.

Parker zachoval vážnou tvář.

„Ano, umím číst.“

„Totiž, myslela jsem, že nesmíte číst. Citadela přece zakazuje projevy umění.“

„Citadela zakazuje pouze formy umění, které negativně ovlivňují jedince. Což je, připouštím, skoro vše. Stalo se něco?“

V duchu zapudila několik typů odpovědi včetně variací na téma *Musím mít důvod za tebou přijít?* a řekla: „Bolí mě ruka, mám už problémy i s ní jen hýbat. Myslela jsem, že by ses mi na ni mohl podívat. Totiž, Andrew je daleko a já nemám čas a... kdyby ti to nevadilo.“

Parker pokynul k posteli a Sera se na ni nejistě svezla. Zatímco si vyhrnovala rukáv, přisedl si vedle a přisunul blíž lampu. „Tu košili sundat,“ řekl.

Seře vstoupil nach do tváří, ale snažila se to brát jako standardní lékařskou prohlídku. Svlékla košili a okamžitě se do její kůže zakousl chlad.

„Je tady hrozná zima,“ zadrkotala zuby.

„To vidím.“

Sklonila hlavu níž a málem se propadla studem. Bez podprsenky její tenké tílko odhalovalo víc, než by si přála. Pokusila se zakrýt, ale Parker ji usadil.

„Nekruť se. Koneckonců, nic, co bych už neviděl, ne?“

Vzal její ruku opatrně do svých a Sera si všimla, že se zlehka usmál. Vlastně měl pravdu. Vždyť ještě před pár dny spolu dokonce čekali dítě. Při té vzpomínce jí zmrzl úsměv na rtech. Jejich dcera. Nechtěná nebohá dcerka. Otrásla se tichým vzlykem.

„Bolí?“

„Ne, já... špatná vzpomínka. Nějak mám teď pořád čas přemýšlet.“

„Rozumím.“

Chlad se do ní zakousl s novou silou. Parker jí krátce pohlédl do tváře a pak se natáhl pro deku přehozenou přes židli. Vděčně se do ní zabalila, venku nechala jen zraněnou paži. Víc než vlněná látka ji však zahřálo jeho gesto.

Sera sledovala, jak jí jeho štíhlé prsty tančí po kůži. Občas sykla, když se ruka dostala do nějakého bolestivého úhlu, ale Parker jí nedopřál odpočinku. Tlačil na správné body, dokud se svaly neuvolnily, protahoval prsty a zkontroloval hojící se ránu. Uběhla skoro hodina.

„Lee?“

„Hmmm?“

„Zase jsem ti zapomněla poděkovat.“

„Za co tentokrát?“

„Že jsi zrušil naše tresty. Mohl jsi chtít po Kedovi cokoli, a bylo to jen tohle.“

Ticho.

„Nic víc jsem nepotřeboval,“ řekl po krátké odmlce.

Seře se rozbušilo srdce. Jak to myslel? Nepotřeboval víc ústupků, nebo nepotřeboval nic jiného, než aby tu byla s ním?

„Omlouvám se,“ zašeptala.

Parker překvapeně zvedl hlavu a zahleděl se jí do tváře. Ledově modrým očím neuniklo nic. Pochopil přesně, co měla na mysli.

„Nemusíš se omlouvat. Tušil jsem, jak se věci vyvinou. Bylo to moje rozhodnutí. Ani nejsem překvapen chováním lidí. Lidé,“ povzdychl si, „se nikdy nezmění. Ať se sklánějí před diktaturou, nebo vládnou sami sobě, vždycky to nakonec dopadne stejně.“

„Ty ses ale změnil.“

Pokrčil rameny. Zdálo se, že chce něco říct. Nakonec jen stočil koutek do ironického úsměvu. „Je pravda, že jsem si musel zvyknout na vaši neúctu k čistotě.“

Kdysi by se urazila, teď se jen tiše zasmála. Čím to, že se s ním cítila tak dobře? Dokonce našla odvahu položit otázku, která je oba tížila.

„Našel jsi nějakou stopu?“

V Parkerově hlase zaznělo podráždění. „Ne. Ale zatím jsem nevyplýtlval všechny možnosti. Jsem si jistý, že

dřív nebo později se objeví nějaká nápověda.“ Naposledy pořádně zacvičil se Seřinou rukou a odtáhl se. „Tyhle cviky zkoušej každou volnou chvíli.“

Sera zkusmo zahýbala paží. „Díky, cítím se lépe.“ Natáhla se po košili a snažila se ignorovat narůstající ticho. Napadlo ji domluvit se s ním na nějakém dalším cvičení, ale jen by vypadala jako zoufalec. Kdyby ji chtěl vidět, přišel by za ní sám.

Přestože proti tomu každičká část jejího těla protestovala, viděla samu sebe, jak vstává, ještě jednou děkuje a jde ke dveřím. Vzala za kliku a otočila se. Parker ji zamyšleně sledoval.

„Dobrou noc,“ řekla.

„Dobrou noc.“

„Nenarušilo ti to trochu plány?“ zeptala se. Seděla u stolu a jako obvykle četla nějakou knihu.

Přišel k ní a pohladil ji po vlasech. Nekonečně dlouho po nich přejížděl. Byly stejně krásné jako ty její...

„To sice ano,“ přitakal, „ale už jsem našel řešení.“

V

Lee ležel na zádech a zíral do stropu. Na hrudi mu spočívala otevřená kniha, kterou před půlhodinou přestal číst. Přestože byl román zajímavý, a rozhodně by ho nenašel v seznamu Citadelou povolené četby, nedokázal se soustředit. Dnes během společného oběda oznámil vedoucí směny zákaz vycházení po setmění. Zatímco si ostatní dělníci mezi sebou šuškali o možné příčiny, Lee okamžitě věděl, co za rozkazem stojí. Alespoň jeden z agentů Citadely zůstal naživu. Domněnka se mu potvrdila odpoledne, když na stavbu přiběhl mladý povstalec a celý rozčilený oznámil nález několika těl. Avšak stejně jako ostatní dělníci musel jen bezmocně čekat na výsledek pátrání.

Lee si rozmrzele povzdychl a položil knihu na stolek. Lákalo ho vydat se hledat agenta. Nechtěl si hrát na hrdinu, toužil pouze přestat se nudit. Po tom prohlášení v jídelně začala jedna jeho část doufat, že by ho mohli zařadit do Blokobrany. Jenže Kedo s ním měl evidentně

jiné plány. Radní dobře věděl, že pro vojáka je nejhorším trestem bezmocné čekání na to, co se stane.

Vstal, aby zhasl lampu, když se ozvalo zaklepání. Že by radní konečně docenili jeho kvality? Přešel ke dveřím, připravil se na všechno možné a otevřel. Překvapením na okamžik oněměl.

Sera se tvářila rozpačitě. Přešlapovala na místě, zrakem tékala po okolí.

„Tak pozveš mě už dál?“

Ustoupil a nechal ji vejít dovnitř. Neviděl Seru od chvíle, kdy odešla z nemocnice, a přestože už ji zažil zraněnou i mučením zahnanou až na pokraj smrti, vypadala teď ještě zuboženěji. Když si sundala košili, aby se mohl podívat na její ruku, spatřil rudé skvrny na kůži a ucítil skoro neznatelný pach rybiny. Zřejmě se ze sebe zoufale snažila vydrhnout pozůstatky těžké práce, než se u něj odhodlala hledat pomoc. Znala ho. V duchu se nad tím zjištěním usmál. Ať chtěl nebo ne, nikdy se k němu takhle blízko nikdo nedostal.

Lee provedl všechny rehabilitační cviky, které znal, a poradil jí, jak pokračovat. Napadlo ho nabídnout Seře další pomoc, ale kdyby o ni stála, určitě by si sama řekla. A ohledně vnucování se ženám měl svá jasná pravidla: nikdy se k tomu nesníží. Navíc má svůj úkol. Nesmí se nechat rozptylovat.

Jakmile Sera odešla, svlékl oblečení, co mu Collins věnoval, a zalehl. Na čtení neměl náladu, a tak zhasl světlo a zkusil usnout. Teprve pak si uvědomil, že si ani neumyl ruce. Ještě před čtrnácti dny by mu to vadilo. Usnul s myšlenkou, že se lidé přece jen možná mění.

Uběhl týden, během kterého se situace v Bloku dramaticky zhoršila. Jedinou dobrou zprávou byl nástup deštivého období, takže se břehy přehrady konečně trochu omyly. Na náladu povstalců měl však déšť devastující účinek. Bez slunečních paprsků se staly podzimní dny nekonečným chladem. V mokru se pracovalo mnohem hůř, ledové bahno zatékalo dělníkům pod kombinézy, a i Lee měl co dělat, aby nepropadl depresi.

Blokobrana nijak nepokročila s nalezením Jestřába, zato každou noc nacházela nová mrtvá těla. Objevily se lokální protesty, které se Radě nedařilo potlačit. Povstalci odmítali v nastalých podmínkách pracovat, na opravě přehrady ubylo dělníků. Lee počínání Rady absolutně nechápal. Měli by lidem sebrat příděly, dokud nezačnou opět poslouchat. Místo toho donekonečna hlásali nutnost a důležitost pomoci slabšímu. V jídelnách stále potkával stejné tváře, které ovšem na stavbě nezahlédl ani omylem. Vztek v něm narůstal každým dnem. Toužil z téhle díry co nejdřív vypadnout, a tak zdvojnásobil úsilí při pátrání po memoáru. Během zřídka chvil volna vyzpovídal všechny lidi, o kterých dostal informaci, že s Dawsonem přišli do styku. Vše bez úspěchu. Aby alespoň nějak využil svoje schopnosti, začal s sebou na stavbu nosit pás se svými noži, ukrytý pod bundou. Když už nic jiného, nenechá se trapně zabít. Stačilo, že se s ním před pár dny sesunul kus bahnitého břehu a Lee skončil téměř po krk v ledové nechutnosti, odkud ho jeho spolupracovník Mark tahal za hlasitého smíchu deset minut. Ohavné vzpomínky ho nezbavila ani studená sprcha.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Devět nocí (2. vydání).
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.